

מסכת שבת

פרק ג'

א. כירה שהסיקوها בקוש ובעצם, נותנים עליה תבשיל. בגפת ובעצם, לא יתנו עד שיגרף, או עד שייתן את האשף. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. בבית הלל אומרים, חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים, נוטלין אבל לא מחייבין. בבית הלל אומרים, אף מחייבין:

ב. תפור שהסיקוהו בקוש ובעצם, לא יתנו בין מתוכו בין מעל גביו. בפח שהסיקוהו בקוש ובעצם, הרי זה בכיריים, בגפת ובעצם, הרי היא כתפורה:

ג. אין נותנים ביצה מצד המהם בשבייל שתתחלgal. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסף מתיר. ולא יטמוננה בחול ובאבק דרכיהם בשבייל שתצאלה:

ד. מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צוינו לתוכה אמה של חמין. אמרו לנו חכמים, אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת,

אֲסֹרִין בְּרַחִיצָה וּבְשִׁתִּיה; בַּיּוֹם טּוֹב, כְּחִמֵּין שֶׁהוּמָנוּ בַּיּוֹם טּוֹב,
אֲסֹרִין בְּרַחִיצָה וּמְפָרִין בְּשִׁתִּיה. מַולְיאָר הַגָּרוֹף, שׂוֹתִין הַיְמָנוּ
בְּשִׁבְתָּה. אֲנָטִיכִי, אֲפָלָ פִּי שְׁגָרוֹפָה, אֵין שׂוֹתִין מְמָנָה:

ה. הַמְּחֻם שְׁפָנָהוּ, לֹא יִפְנַּז לְתוֹכוֹ צוֹנָן בְּשִׁבְיל שִׁיחָמָנוּ, אֲבָל נוֹתָן
הַוָּא לְתוֹכוֹ אוֹ לְתוֹךְ הַכּוֹס כִּדִּי לְהַפְשִׁירָן. הַאַלְפָס וַהֲקֹדְרָה
שֶׁהָעֲבִירָן מִרְתָּחִין, לֹא יִפְנַּז לְתוֹכוֹ תְּבִלִּין, אֲבָל נוֹתָן הוּא לְתוֹךְ
הַקָּעָרָה אוֹ לְתוֹךְ הַתְּמָחִי. רַבִּי יְהוָה אֹמֵר, לְכָל הוּא נוֹתָן, חַוִּז
מְذָכָר שְׁפִישׁ בּוֹ חַמֵּץ וְצִיר:

ו. אֵין נוֹתָנֵינוּ כָּלִי תְּחִתָּה הַגָּרֵר לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַשְּׁמָנוֹ. וְאֵם נוֹתָנֵנוּ מִבְּעוֹד
יוֹם, מַפְרָר. וְאֵין נָאוֹתֵינוּ מְמָנוֹ, לְפִי שְׁאַינָנוּ מִן הַמְּוֹכָן. מַטְלָטָלִין גַּר
חֶדֶש, אֲבָל לֹא יִשְׁעַן. רַבִּי שְׁמַעַן אֹמֵר, כָּל הַגְּרוֹת מַטְלָטָלִין, חַוִּז מִן
הַגָּרֵר הַדּוֹלֵק בְּשִׁבְתָּה. נוֹתָנֵינוּ כָּלִי תְּחִתָּה הַגָּרֵר לְקַבֵּל נִיצּוֹצָות. וְלֹא יִפְנַּז
לְתוֹכוֹ מִים, מִפְנִי שֶׁהוּא מִכְּבָה: